

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složené z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci:

žalobce: **nprap. vz. J. P.**, narozeného X
bytem X,
zastoupeného JUDr. Janem Burešem, Ph.D., advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1

proti
žalovanému: **Náčelník Generálního Štábu Armády České Republiky**
sídlem Vítězné náměstí 11500/5, Praha 6

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2018, č. j. MO 349759/2018-1304

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2018, č.j. MO 349759/2018-1304, kterým zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky AČR (dále jen „Ředitel AP“) ze dne 27. 8. 2018, č. j. MO 224634/2018-2230, kterým bylo rozhodnuto tak, že

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

„podle § 143 odst. 1 zákona o vojácích z povolání doba trvání služebního poměru v období od 1. 12. 1999 do 30. 6. 2015 činí 15 roků a 7 měsíců. Zvýšený zápočet doby služby za období prosinec 1999, od 1. 3. 2000 do 31. 12. 2006 a od 1.1.2007 do 30. 9. 2007 nenáleží.

Žalobní body

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávné aplikaci právních norem a nesprávném právním a skutkovém posouzení podkladů předmětného řízení ze strany Ředitele AP a žalovaného.
3. Žalobce po té co shrnul dosavadní průběh správního řízení namítl, že z popisů jeho funkční náplně vyplývá, že jeho úkolem během doby služby v období prosinec 1999 a od 1. 3. 2000 do 31. 12. 2006 byla mimo jiné realizace získávání, shromažďování, zpracování a vyhodnocování vojenských zpravodajských informací. Tento úkol měl žalobce stanoven i pro období od 1. 1. 2007 do 30. 9. 2007, když z popisu jeho funkční náplně vyplývá, že v tomto období měl mj. organizovat a řídit shromažďování a zpracovávání zpravodajských informací. Z výkazu dob a kategorií funkcí žalobce, resp. z Vložky výkazu dob pak jednoznačně vyplývá, za jaká období měla být doba služby žalobce násobena kvocientem 1,5 podle ustanovení § 2 písm. i) vyhlášky Ministerstva obrany č. 268/1999 Sb. Výkaz dob a kategorií funkcí, resp. Vložka tohoto výkazu, představuje zcela zásadní a klíčový podklad pro stanovení výsluhových náležitostí každého vojáka z povolání. Z platových výměrů žalobce vyplývá, že tento pobíral za dobu své služby zvláštní příplatek v souvislosti s jím vykonávanou službou zvláštní povahy. Žalovaný se snaží tento argument bagatelizovat, že se jedná o rozdílný nárok, a proto nemá být relevantní. Rovněž ze záznamu o pohovoru se žalobcem při propuštění ze služebního poměru ze dne 18. 4. 2007 vyplývá, že již v té době byla část služby žalobce hodnocena jedenapůlnásobně ve smyslu ustanovení § 143 odst. 1 zákona o VZP. V té době měl žalobce odslouženo „teprve 12 let,“ za což by ještě výsluhový příspěvek, pokud by se doba služby nenásobila, náležet neměl, avšak z předmětného dokumentu je patrné, že mu měl být přiznán výsluhový příspěvek podle ustanovení § 132 zákona o VZP ve výši 11,2 % hrubého měsíčního platu a k tomu podle ustanovení § 140 tohoto zákona odchodné ve výši 4,4 násobku hrubého měsíčního platu, což by odpovídalo přibližně 16 letům doby služby.
4. Doba služby žalobce v předmětném období tedy měla být hodnocena jedenapůlnásobně ve smyslu s ustanovení § 143 odst. 1 zákona o VZP, tedy započítávána do celkové služby žalobce pro účely výpočtu výsluhových náležitostí koeficientem 1,5. Žalovaný však uvedené skutečnosti bagatelizuje a uvádí, že přesvědčení žalobce o oprávněnosti jeho nároku je způsobeno údajnou chybou v psaní, která žádný nárok žalobce v tomto směru nezakládá. Žalobce však poukazuje na to, že ze značného počtu podkladů je zjevné, že se nemůže jednat o pouhou ortografickou chybu, nýbrž tyto ve svém souhrnu dokládají žalobcem tvrzené skutečnosti.
5. Žalobce nadále zdůrazňuje, že fakticky plnil zvláštní úkol při činnostech podle jiného právního předpisu, tedy úkoly zpravodajce ve smyslu zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách ČR, ve znění pozdějších předpisů, a to bez ohledu na jeho formální zařazení v podřízenosti Generálního štábu AČR. Byly splněny materiální podmínky pro to, aby služba žalobce byla hodnocena jedenapůlnásobně. Opačný přístup považuje za předjatý formalismus služebních orgánů.
6. Oprávněnost nároků žalobce potvrzuje i to, že žalobce byl za doby trvání svého služebního poměru ze strany personálních orgánů, které výkazy dob, kategorie funkcí

resp. Vložky tohoto výkazu zpracovávaly, a ze strany bývalých svých nadřízených, opakovaně ujišťován, že v souvislosti s plněním jeho zpravodajských úkolů se jeho doba služby násobí koeficientem 1,5, což ostatně vyplývá i z žalobcem předkládaných dokumentů. Žalobce poukázal také na velmi nestandardní přístup nejen ze strany Ředitele AP v souvislosti s původní žádostí žalobce o přiznání výsluhových náležitostí a s tím související žádostí žalobce o prověření zápočtu doby služby v období od 1. 1. do 30. 9. 2007. Žalobce byl v této souvislosti informován o tom, že dochází k prověření zápočtu doby služby za uvedené období, když s tímto byl seznámen např. přípisem ředitele Odboru sociálního zabezpečení Ministerstva obrany ČR adresovaném žalobci ze dne 3. 8. 2018 nebo usnesením Odboru sociálního zabezpečení Ministerstva ze dne 10. 8. 2018, sp. zn. 202715/VP-9/15. Na místě toho, aby byl žalobce vyrozuměn o tom, jakým způsobem byla uvedená doba započtena, obdržel žalobce prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto tak, že „zvýšený zápočet doby služby za období prosinec 1999, od 1. 3. 2000 do 31. 12. 2006 a od 1. 1. 2007 do 30. 9. 2007 nenáleží“, když mu byly zcela neočekávaně zkráceny násobné zápočty doby jeho služby nejen za období od ledna do 30. září 2007, nýbrž za celou dobu trvání jeho dosavadní kariéry vojáka z povolání. Nabízí se proto důvodné podezření, že tento postup vůči žalobci představuje jakousi formu trestu ze strany služebních orgánů za to, že žalobce žádal přezkoumání správného započítávání doby své služby v určitém období.

7. Žalobce tedy z hlediska principů právní jistoty a legitimního očekávání považuje za krajně nespravedlivé, aby podmínky, za kterých v minulosti žalobce plnil své služební úkoly, byly zpětně měněny v jeho neprospěch.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. S odkazem na ustanovení § 143 uvedl, že jiným právním předpisem je v této problematice zákon č. 153/1994 Sb. o zpravodajských službách, zejména pak § 5 odst. 3 tohoto zákona. K problematice výsluhových náležitostí byla vydána vyhláška Ministerstva obrany č. 268/1999 Sb., kterou se pro účely výsluhových náležitostí stanoví, kdo je považován za výkonného letce, a která služba je službou zvláštní povahy nebo zvláštního stupně nebezpečnosti, a postup při výplatě výsluhových náležitostí (dále jen „vyhláška“). Přitom odkázal zejména na ustanovení § 2 písm. i) této vyhlášky.
9. Zdůraznil, že v otázce započtení doby služby žalobce bylo vyžádáno stanovisko Agentury personalistiky AČR, ze kterého plyne, že žalobce byl v období prosince 1999 zařazen na služebním místě velitel rušiče R 330 U p směny rušení skupiny elektronického boje 111. praporu elektronického boje 11. brigády vojenského zpravodajství a elektronického boje Velitelství pozemního vojska Generálního štábu AČR. K služebnímu zařazení žalobce uvedl, že se nejednalo o služební zařazení ve vojenském zpravodajství coby součástí Ministerstva obrany a současně činnost Vojenského zpravodajství spočívající v zabezpečování informace mající původ v zahraničí, důležité pro obranu a bezpečnost ČR, o zpravodajských službách cizí moci v oblasti obrany, o záměrech a činnostech namířených proti zabezpečování obrany ČR, o záměrech a činnostech ohrožujících utajované skutečnosti v oblasti obrany ČR.
10. Žalovaný tedy setrval na svém stanovisku, že žalobce nebyl v předmětném období služebně zařazen na systemizovaném místě stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, nýbrž na systematizovaném místě stanoveném ministrem obrany

v ozbrojených silách ČR, a to v armádě ČR v podřízenosti náčelníka Generálního štábu. Proto nelze zvýšený zápočet doby ve službě pro účely stanovení výše výsluhy přiznat. Skutečnost, že voják bezprostředně realizuje zpravodajskou činnost, tzn. provádí shromažďování a zpracovávání zpravodajských informací, které jsou předmětem utajení a týkají se zabezpečování obranyschopnosti státu a zajišťování bezpečnosti jednotek AČR, ještě neznamená, že vykonává zvláštní úkoly zpravodajce při činnostech ve smyslu zákona o zpravodajských službách, a je proto důvod hodnotit předmětné období 1,5 násobně.

Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce je bývalým vojákem z povolání, kterým byl až do 6. 2. 2018. Po skončení služebního poměru podal žalobce žádost o přiznání výsluhového příspěvku a odchodného. Spolu s touto žádostí předložil žalobce také písemnost, ve které upozorňoval na nesprávnosti uvedené v jeho záznamech o průběhu své vojenské činné služby uvedené ve Vložce výkazu dob za rok 2007. Rozporoval délku služby započtenou pro účely výpočtu výsluhy, kdy mu byla zkrácena doba započitatelné služby o 4 a půl měsíce a tím zkrácena výsledná doba trvání služebního poměru včetně zvýšeného zápočtu do určeného pro výpočet výsluhového příspěvku. Žalobce v tomto dopise nesouhlasil s provedenou korekcí a požadoval prověření celé věci a případnou korekci celkové služby v jeho prospěch.
12. Dne 27. 8. 2018 rozhodl ředitel Agentury personalistiky AČR tak, že *podle § 143 odst. 1 zákona o vojácích z povolání doba trvání služebního poměru v období od 1. 12. 1999 do 30. 6. 2015 činí 15 roků a 7 měsíců. Zvýšený zápočet doby služby za období prosinec 1999, od 1. března 2000 do 31. prosince 2006 a od 1. ledna 2007 do 30. září 2007 nenáleží.*
13. Po shrnutí dosavadního průběhu řízení konstatoval, že v předmětném období (1999 – 2007) byl účastník řízení služebně zařazen na tato služební místa:

1.10.1998	30. 12. 1999	velitel rušiče R 330 U p směny rušení skupiny elektronického boje 111. praporu elektronického boje 11. brigády Vojenského zpravodajství a EB Velitelství Pozemního Generálního štábu AČR
31.12.1999	31.12.2002	náčelník provozovny stanice VKV rádiového rušení čtyř rušení VKV rádiového spojení roty EB 7. průzkumného praporu 7. mechanizované brigády 1. mechanizované divize Velitelství pozemních sil Generálního štábu AČR.
1.1.2003	30. 9. 2005	náčelník 1. provozovny rušení čtyř rušení VKV roty elektronického boje „B“ 111. praporu elektronického boje Velitelství společných sil
1.10.2005		přeložen k útvaru (zařízení) 532. středisko elektronického boje
1. 10. 2005	30. 9. 2007	náčelník 2. pracoviště VKV čtyř rušení roty elektronického boje „A“ 532. střediska elektronického boje 53. centra pasivních systémů a elektronického boje Velitelství společných sil
14. V odůvodnění rozhodnutí pak uvedl, že zvýšený zápočet výkonu služby, výkonu doby služby se vztahuje výhradně na vojáky, kteří byli služebně zařazeni u útvaru a zařízení v přímé podřízenosti ředitele vojenského zpravodajství. Účastník řízení však

v předmětném období byl služebně zařazen na pracovištích vojenských útvarů zabývajících se radioelektronickým bojem a průzkumem v podřízenosti Generálního štábu AČR. V daném případě se zřejmě jedná o situaci, kdy v minulosti došlo k chybnému a tím neoprávněnému zvýšení zápočtu výkonu doby služby účastníka řízení za období služby za období prosinec 1999, od 1. 3. 2000 do 31. prosince 2006 a od ledna 2007 do 30. září 2007. Nejedná se tedy o neoprávněné odejmutí zvýhodněného zápočtu nebo změnu pohledu na zápočet takové doby výkonu služby, ale o nápravu dřívějšího zápočtu, který byl v rozporu s příslušnými právními předpisy. Pokud žalobce žádal o sdělení, zda lze požádat o dopočet 10 dnů ke stávající délce služby tak, aby výsledná délka byla 26 let na místo dosavadních 25 let 11 měsíců a 21 dní, uvedl k tomuto dopočtu, že tato otázka ztrácí svůj význam vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu a navíc zdůraznil, že to neumožňuje zákon o vojácích z povolání a je zcela mimo rámec tohoto řízení věci služebního poměru.

15. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl důvody, že jsou v podstatě shodné s námitkami uvedenými v nyní podané žalobě.
16. O podaném odvolání rozhodl náčelník Generálního štábu AČR tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Po shrnutí dosavadního průběhu řízení konstatoval, že žalobce nevykonával v průběhu předmětných období službu ve služebním zařazení stanoveném ministrem obrany ve vojenském zpravodajství podle § 3 písm. c) a § 5 odst. 3 zákona o zpravodajských službách, to znamená ve vojenském zpravodajství coby součásti Ministerstva obrany a současně vykonávající činnost vojenského zpravodajství spočívající v zabezpečování informace mající původ v zahraničí, důležité pro obranu a bezpečnost ČR, o zpravodajských službách cizí moci v oblasti obrany, o záměrech a činnostech namířených proti zabezpečování obrany ČR, o záměrech a činnostech ohrožujících utajované skutečnosti v oblasti obrany ČR. Žalobce tedy nebyl služebně zařazen na systemizovaném místě stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, nýbrž na systematizovaném místě stanovené ministrem obrany v ozbrojených silách ČR, a to v armádě ČR v podřízenosti náčelníka Generálního štábu. Ztotožnil se tak se závěry prvostupňového správního orgánu, že nelze zvýšený zápočet doby ve službě pro účely stanovení výše výsluhy přiznat. A není to možné ani v případě zřejmě nesprávného vyplnění dokumentu Vložka výkazů dob, dle něhož měly být doby služebního poměru od 1. 12 do 31. 12. 1999 a od 1. 3. 2000 do 31. 12. 2016 považovány za službu dle vyhlášky č. 268/1999 Sb., konkrétně pak § 2 písm. i). Tato nesprávnost nemůže předznamenat nárok na zvýšení zápočtu doby služby pro účely výsluhových náhrad, neboť by ve svém důsledku došlo k neoprávněnému vynakládání veřejných prostředků bez legálního důvodu. Nemá vliv ani přiznávání zvláštního příplatku za výkon zpravodajské činnosti, neboť nárok na zvláštní příplatek byl upraven zcela odděleně od nároku na zvýšení zápočet doby služby pro účely výsluhových náležitostí. Platové předpisy, jimiž byl výčet odbornosti upraven, popisují v příslušných předpisech, které žalovaný uvedl, vykonávané činnosti, aniž by zde byla limitace služebním zařazením na systemizovaném místě stanoveném ministrem obrany ve vojenském zpravodajství. Skutečnost, že voják bezprostředně realizuje zpravodajskou činnost, tzn. provádí shromažďování a zpracovávání zpravodajských informací, které jsou předmětem utajení a týkají se zabezpečení obranyschopnosti státu a zajišťování bezpečnosti jednotek AČR, ještě neznamená, že vykonává zvláštní úkoly zpravodajce při činnostech ve smyslu zákona o zpravodajských službách, a je proto důvod hodnotit předmětné období jedenapůlnásobně. Dotčená právní úprava navíc nepřipouští žádnou autonomní úvahu správního orgánu.

Předcházející soudní řízení

17. Městský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 10. 11. 2020, č. j. 11 Ad 3/2019 - 52, tak že rozhodnutí Náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 17.12.2018, čj. MO 349759/2018-1304 ve výroku pod bodem I zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
18. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti podané žalovaným zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 4 As 364/2020 -38, dostupným – stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu - na www.nssoud.cz (dále jen „*zrušující rozsudek*“). Nejvyšší správní soud vytkl městskému soudu, že nesprávně posoudil rozhodnou právní otázku a napadený rozsudek proto shledal nezákonným. Zdůraznil, že neshledal důvody pro překonání zákonem výslovně stanovené formální podmínky služebního zařazení vojáka stanoveného ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství pro přiznání zvýšeného zápočtu doby služby dle § 143 odst. 1 písm. b) zákona vojácích z povolání cestou teleologické redukce. Pro zvýšený zápočet doby služby dle tohoto ustanovení je nutné, aby voják splnil obě stanovené podmínky, tj. podmínku formální i materiální.

Posouzení žaloby městským soudem

19. Městský soud v Praze vázán právním názorem vyjádřeným ve výše uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (ustanovení § 110 odst. 3 s.ř.s.) přezkoumal znovu žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný s rozhodnutím bez nařízeného jednání po vrácení věci Nejvyšším správním soudem souhlasili, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval.
21. Jádrem sporu je v posuzovaném případě posouzení nároku žalobce na zvýšený zápočet výkonu služby ve smyslu § 143 odst. 1 písm. b) zákona o vojácích z povolání. Konkrétně se jedná o otázku, zda je nárok na zvýšený zápočet ve výše uvedeném smyslu závislý na skutečnosti zařazení vojáka v útvaru a zařízení v přímé podřízenosti ředitele vojenského zpravodajství, či zda je odvislý od funkční náplně vykonávané činnosti. Mezi účastníky je totiž nesporné, že žalobce nevykonával službu ve služebním zařazení stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství.
22. Podle § 143 odst. 1 písm. b) zákona o vojácích z povolání, *není-li dále stanoveno jinak, je dobou trvání služebního poměru rozhodnou pro nárok na výsluhový příspěvek, odbytné a odchodné a jejich výši doba trvání činné služby vojáka, vyjma doby trvání základní a náhradní vojenské služby, a doba trvání služebního poměru v bezpečnostních sborech podle zvláštního právního předpisu. Pro výši výsluhového příspěvku a odbytného se doba výkonu služby ve služebním zařazení pilot, druhý pilot, pilot operátor, ve služebním zařazení stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, ve kterém voják plní zvláštní úkoly při činnostech podle jiného právního předpisu, a ve služebním zařazení stanoveném ministrem obrany ve vojenském útvaru, ve kterém voják plní úkoly speciálních sil, hodnotí jeden a půlnásobně.*

23. Podle § 2 písm. i) vyhlášky Ministerstva obrany č. 268/1999 Sb., kterou se pro účely výsluhových náležitostí stanoví, kdo je považován za výkonného letce a která služba je službou zvláštní povahy nebo zvláštního stupně nebezpečnosti, a postup při výplatě výsluhových náležitostí, *službou zvláštní povahy nebo zvláštního stupně nebezpečnosti se rozumí služba vojáka zařazeného na služebním místě stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství podle zákona o zpravodajských službách České republiky*. Odkaz v této právní normě je ve znění: „1) § 3 písm. c) a § 5 odst. 3 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, ve znění zákona č. 290/2005 Sb.
24. Podle § 3 písm. c) zákona o zpravodajských službách v České republice působí tyto zpravodajské služby: *Vojenské zpravodajství jako součást Ministerstva obrany*. Podle § 5 odst. 3 a 4 téhož zákona *vojenské zpravodajství zabezpečuje informace a) mající původ v zahraničí, důležité pro obranu a bezpečnost České republiky, b) zpravodajských službách cizí moci v oblasti obrany, c) o záměrech a činnostech namířených proti zabezpečování obrany České republiky, d) o záměrech a činnostech ohrožujících utajované skutečnosti v oblasti obrany České republiky. Zpravodajské služby plní další úkoly, pokud tak stanoví zvláštní zákon nebo mezinárodní smlouva, již je Česká republika vázána*.
25. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku konstatoval, že „ze shora citované právní úpravy vyplývá, že § 143 odst. 1 písm. b) zákona o vojácích z povolání přiznává jeden a půl násobek zhodnocení doby výkonu služby mimo jiné vojákovi zařazenému ve služebním zařazení stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, ve kterém voják plní zvláštní úkoly při činnostech ve smyslu § 5 odst. 3 a 4 zákona o zpravodajských službách. Zákon tak stanoví v případě vojenských zpravodajců dvě podmínky pro zvýšený zápočet doby výkonu služby pro účel stanovení výše výsluhového příspěvku. Je to (i) podmínka formální, kterou je služební zařazení stanovené ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, a dále (ii) podmínka materiální, jež je splněna, pokud voják plní zvláštní úkoly při činnostech podle jiného právního předpisu, který poznámka pod čarou 35 identifikuje jako § 5 odst. 3 a 4 zákona o zpravodajských službách, jedná se tedy o tam konkretizované zpravodajské činnosti. Formální a materiální podmínka musejí být obě kumulativně splněny, aby voják z povolání mohl nárokovat takto zvýšený zápočet doby výkonu služby.“
26. Městský soud se proto zaměřil na zjištění, zda byly v případě žalobce splněny kumulativně obě zákonem stanovené podmínky, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalobce totiž nesplňuje první z podmínek stanovených v ustanovení § 143 odst. 1 písm. b) zákona o vojácích z povolání, neboť bylo jednoznačně prokázáno, že nevykonával službu ve služebním zařazení stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství. Z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu vyplývá, že žalobce nebyl služebně zařazen na systemizovaném místě stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, nýbrž na systemizovaném místě stanoveném ministrem obrany v ozbrojených silách ČR, a to v armádě ČR v podřízenosti náčelníka Generálního štábu. Žalobce tedy nesplnil zákonem výslovně stanovenou formální podmínku služebního zařazení vojáka stanoveného ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství pro přiznání zvýšeného zápočtu doby služby dle § 143 odst. 1 písm. b) zákona. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil již první zákonem stanovenou podmínku, jsou pro projednávanou věc irrelevantní námitky žalobce, ve kterých tvrdí, že fakticky plnil zvláštní úkoly při činnostech podle

jiného právního předpisu, tedy úkoly zpravodajce dle zákona o zpravodajských službách. Ani posouzení a případné naplnění funkční náplně vykonávané činnosti by totiž nemohlo nic změnit na tom, že žalobce nesplnil jednu z podmínek, a to podmínku služebního zařazení stanoveného ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, neboť obě zákonem dané podmínky musí být splněny kumulativně.

27. Shodně s Nejvyšším správním soudem, jehož právním názorem je v této věci vázán, tedy městský soud uzavírá, že neshledal žádný důvod, pro který by mohl překonat zákonem výslovně stanovenou formální podmínku a dospět k jinému závěru, než že žalobce, který tuto formální podmínku pro nárokování zvýšeného zápočtu doby služby nesplnil, nemá nárok na přiznání zvýšeného zápočtu doby ve službě pro účely stanovení výše výsluhy.

Závěr a náklady řízení

28. Ze všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, vzhledem k tomu, že nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný, kterému by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení, nad rámec jeho běžného výkonu úředních činností, nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. listopadu 2021

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu